

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Voor de zitting zocht hij zijn cliënt, Bekkers, nog even op in het cellenblok. Bekkers zag er strijdlustig uit. Het was een licht kalende man van half in de vijftig met een felle blik in de ogen. Het weinige haar dat hij nog had hing in een soort uitgeplozen matje in zijn nek. De gevangenskapper was kennelijk zijn deur voorbij gegaan. Het ging om een zedenzaak en Bekkers werd verdacht van ontuchtige handelingen met twee 'aan zijn zorg toevertrouwde minderjarigen'.

Bekkers had de rechtbank in een van zijn vele schrifturen (X kreeg zelf elke dag minstens één maar vaak meerdere brieven van hem) gevraagd de zaak aan te houden en zijn hechtenis te schorsen zodat hij nog een getuige kon oproepen. X zag daar het nut niet van in en wist Bekkers ervan te overtuigen dat die tactiek niet de beste zou zijn.

'Wat doe je met het laatste woord?', vroeg X. Daarop toverde Bekkers een A4'tje tevoorschijn uit de immense stapel papier die hij voor zich had liggen. 'Ik had gedacht te beginnen met een gedicht', verklaarde hij. Hij wilde het al voor gaan dragen maar het leek X beter het maar zelf te lezen.

'Het lijkt me geen goed idee Bekkers, zei X voorzichtig toen hij het in het Engels gestelde stukje poëzie diagonaal had gescand. Bekkers liet de onzalige gedachte na wat praten varen.

De andere vijf of zes punten liet X passeren, want hij had al met een schuin oogje gezien dat het laatste punt niet meer of minder inhield dan het zingen van een lied, een *Prisoner's song* zag hij, iets wat kost wat kost diende te worden voorkomen.

'Je gaat geen lied zingen Bekkers', zei X beslist. Bekkers leek zwaar teleurgesteld, maar bond godzijdank in en plaatste het lied tussen haakjes. 'Ik kijk wel hoe het op de zitting loopt', mompelde hij.

Op de zitting was Bekkers weer ouderwets in vorm. Hij had ter gelegenheid van een raadmeezitting al eens tot ontsteltenis van alle aanwezigen, de voorzitter in het bijzonder, geroepen dat een van de meisjes, naar X dacht zo'n negen jaar oud, oversekst was, welke opmerking voldoende was gebleken om elke twijfel over de noodzaak van het voortduren

van de voorlopige hechtenis weg te nemen. Ook ditmaal moest de voorzitter Bekkers van tijd tot tijd tot de orde roepen, maar ernstige ontsparingen bleven uit.

X was zijn pleidooi begonnen met een citaat uit *De idioot* van Dostojevski. 'Voel je niet persoonlijk aangesproken', had hij Bekkers tevoren gemeld – en pleitte vrijpraak. De gevraagde opheffing van de hechtenis ging niet door al kreeg zelfs X hoop toen de rechtbank in plaats van de aangekondigde vijf minuten zeker twintig minuten wegbleef.

Het was tijd voor het laatste woord. De voorzitter liet merken dat, waar de zitting inmiddels ruim drie uur had geduurd, dat laatste woord wat hem betreft niet lang behoefde te duren. X schoof alvast naar achteren, voor het geval Bekkers het in zijn hoofd zou halen om het lied alsnog ten gehore te brengen. Hij had niet hoeven vrezen. Bekkers sprong van de hak op de tak, deelde hier en daar een sneer naar officier en rechtbank uit, maar rondde zijn onsamenhangend betoog binnen een kwartier af.

Uitspraak over twee weken. Nee, daar wilde Bekkers wel bij zijn.

■

